

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าสภาพเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาอย่างรวดเร็ว ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนมากขึ้นตามลำดับ จากสังคมเกษตรกรรมที่เราเคยเป็นอยู่ก็มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนมาเป็นสังคมอุตสาหกรรมและบริการ สภาพการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ประชาชนจะต้องได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ และทักษะขั้นพื้นฐานที่สูงขึ้น เพื่อสามารถนำเทคโนโลยีและวิทยาการต่าง ๆ มาใช้ในวิถีประจำวัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ทำให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีความสุข นอกจากนี้ในการพัฒนาประเทศนั้นปัจจัยที่สำคัญที่สุดอันจะก่อให้เกิดการพัฒนาก็คือ ประชาชนที่มีคุณภาพ และเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคน ก็คือ การศึกษา

การศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาประเทศ แต่การดำเนินงานด้านการจัดการศึกษาของรัฐที่ผ่านมา ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้รับการศึกษาเพียงแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับเท่านั้น นั้นย่อมเป็นการไม่เพียงพออย่างแน่นอนสำหรับความเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน อัตราการเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาก็ยังต่ำเมื่อดูจากสถิติของผู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในช่วงปี 2525-2530 คิดเป็นร้อยละ 41.21 43.09 40.23 40.58 และ 41.32 ตามลำดับ (กรมสามัญศึกษา, กองวางแผนงาน, 2525-2530) ซึ่งเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นั้นส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 11-12 ปี ยังไม่สามารถที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างถูกต้อง เพราะกฎหมายกำหนดห้ามมิให้ใช้แรงงานเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี และตลาดแรงงานส่วนใหญ่ก็ต้องการ

คนงานที่มีคุณภาพ มีการศึกษาอย่างต่ำระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 (สำนักงานการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน, 2535)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวรัฐบาลจึงได้มีนโยบายส่งเสริมการศึกษาชั้นพื้นฐานของประชาชนให้สูงขึ้น โดยได้ระบุไว้ในนโยบายของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ว่า

“เร่งจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการทางการศึกษา ในด้านการพัฒนาบุคคลและให้สัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนาประเทศ”

และต่อมาในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ก็ได้มีนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาชั้นพื้นฐานไว้ว่า

“ให้เร่งการปรับปรุงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้เป็นการศึกษาชั้นพื้นฐานและขยายการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้ผู้จบการศึกษาได้เข้าเรียนมากขึ้น” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2534)

กระทรวงศึกษาธิการได้รับนโยบายของรัฐบาลมาดำเนินการ โดยได้ริเริ่มโครงการการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นในปี 2530 โดยให้กรมสามัญศึกษา และกรมการศึกษานอกโรงเรียนรับผิดชอบดำเนินการ ต่อมาในปี 2533 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ร่วมดำเนินงานขยายโอกาสทางการศึกษาภายใต้โครงการ “นำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับ” โดยเปิดชั้นเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัด ยกเว้นกรุงเทพมหานคร เป็นจำนวน 119 โรงเรียน ต่อมาเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้มีการขยายการศึกษาภาคบังคับต่อไปอีก 3 ปี ในส่วนของเทศบาลและเมืองพัทยาซึ่งเป็นหน่วยงานการปกครองท้องถิ่นที่มีหน้าที่รับผิดชอบการศึกษา ในเขตเทศบาลก็ได้มีการขยายการศึกษาภาคบังคับจากระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ขึ้น อีก 3 ปีในโรงเรียนเทศบาลและเมืองพัทยาที่มีความพร้อม โดยในปี 2534 ได้เริ่มดำเนินการในเทศบาล 12 แห่ง

จากการสนับสนุนของรัฐบาลทำให้อัตราการศึกษาต่อเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังเป็นอัตราที่ไม่สูงเท่าที่ควร โดยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 41.32 ในปี 2530 เป็นร้อยละ 47 ในปี 2532 และเพิ่มเป็นร้อยละ 53.65 ในปี 2533 และเป็นร้อยละ 59.2 ในปี 2534 (สำนักงาน-การขยายโอกาสขั้นพื้นฐาน, 2535) การที่อัตราการเรียนต่อยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก ทำให้ต้องมองย้อนกลับไปถึงสาเหตุของการไม่ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งพบว่าตัวแปรสำคัญที่ทำให้เยาวชนในชนบทขาดโอกาสในการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาคือ ความต้องการของบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่ไม่ต้องการให้เด็กเรียนต่อ (ถวิล มาตรฐาน, 2530) ส่วนสาเหตุที่ไม่ต้องการให้เรียนต่อ ก็คือ

1. ความยากจนของผู้ปกครอง
2. โรงเรียนมัธยมอยู่ห่างไกลบ้าน
3. ผู้ปกครองต้องการให้บุตรหลานอยู่ช่วยงานบ้าน และงานอาชีพ เพื่อเพิ่มพูนรายได้แก่ครอบครัว
4. ผู้ปกครองไม่เห็นคุณค่า หรือประโยชน์ของการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
5. ผู้ปกครองเข้าใจว่า การเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาเป็นสาเหตุทำให้เยาวชนทั้งถิ่นฐานและอพยพเข้ามาในเมืองใหญ่เพื่อเลือก และหางานอื่นที่เห็นว่าตรงกับความรู้ความสามารถ เมื่อหางานทำไม่ได้ก็กลายเป็นคนว่างงาน (กรมสามัญศึกษา, กองแผนงาน, 2530)

นอกจากนี้จากการวิจัยเรื่อง "สาเหตุที่นักเรียนไม่เรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภายหลังการดำเนินงานตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา เขตการศึกษา 6" พบว่าตัวแปรที่เป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่เรียนต่อ คือ ผู้ปกครองยากจนไม่มีเงินส่งให้เรียนและผู้ปกครองต้องการให้ช่วยทำงานบ้าน (สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 6, 2536)

จากเหตุผลข้างต้นจะพบว่าผู้ปกครอง เป็นผู้มีบทบาทอย่างมากในการศึกษาของเด็ก ซึ่ง สมพงษ์ มั่นระวัง (2513) ได้ทำการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ทำให้นักเรียนนักศึกษาต่อนั้นขึ้นอยู่กับทัศนคติที่ผู้ปกครองมีต่อโรงเรียนและการศึกษา การที่ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้เด็กศึกษาต่ออาจเป็นเพราะการจัดการศึกษายังไม่อาจจัดให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ปกครองได้

ทำให้ผู้ปกครองมองไม่เห็นประโยชน์ของการศึกษาต่อ การที่จะทำให้ผู้ปกครองเห็นคุณค่าของการศึกษาต่อ ก็ต้องทำให้เขาเห็นถึงประโยชน์จากการศึกษาที่เด็กจะได้รับตามที่เขาต้องการ ซึ่งตามความจริงรัฐก็ได้พยายามจัดการศึกษา โดยคำนึงถึงความต้องการของท้องถิ่นอยู่แล้ว ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ได้ปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมือง โดยมุ่งให้นักเรียนค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ โดยเน้นความต้องการของท้องถิ่นและประเทศชาติ นอกจากนี้ในกลุ่ม-การทำงานและอาชีพซึ่งเป็นวิชาสำหรับเตรียมผู้เรียนเพื่อที่จะออกไปประกอบอาชีพได้ มีการมุ่งเน้นในเรื่องของการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและมุ่งการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพของท้องถิ่น (นิบลชัญญ์ ชวัญเมือง, 2535) และรัฐยังเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นได้มีการพัฒนาหลักสูตรของตน โดยสามารถจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นขึ้นมาได้ในกลุ่มวิชาการงานและอาชีพ เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชน และจากการติดตามผลการปฏิบัติตามแผนการศึกษาแห่งชาติ และแผนพัฒนาการศึกษาที่ผ่านมา แสง บินมณี และคณะ (2524) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร เนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนรู้ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับโครงสร้างระบบการศึกษาใหม่และจุดมุ่งหมายของการศึกษาแต่ละระดับและประเภทนั้น ในทางปฏิบัติยังไม่สามารถจัดหลักสูตรให้ยืดหยุ่นและสนองต่อความต้องการของผู้เรียนและเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นได้ และจากการวิจัยของ วราภรณ์ บางเลี้ยง (2534) เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นนั้น พบว่า ทุกหน่วยงานในสังกัดสำนักงานประถมศึกษาแห่งชาติ มีการดำเนินงานในด้านการวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อที่จะนำไปสู่การนำหลักสูตรไปใช้มากกว่าจะเป็นการวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อที่จะปรับปรุงให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น นอกจากนี้จากการวิจัยของ นิบลชัญญ์ ชวัญเมือง (2534) พบว่า การเตรียมการจัดวิชาอาชีพนั้น โรงเรียนส่วนใหญ่จัดแผนการเรียน โดยพิจารณาจากความต้องการของโรงเรียน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายของโรงเรียนในการจัดทำแผนการเรียน วิชาอาชีพ ส่วนใหญ่ได้แก่ ครูวิชาการ และรองลงมาคือ ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องน้อย ทั้งที่ความจริงองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดแผนการเรียนนั้นควรประกอบไปด้วย ความต้องการของผู้เรียน ความต้องการของผู้ปกครอง ความต้องการของท้องถิ่น และความพร้อมของโรงเรียน ส่วนการวิจัยของ ชัชวาลย์ สวัสดิ์พานิช (2533)

พบว่า ผู้ปกครองบางส่วนเห็นว่า การเรียนอาชีวะในโรงเรียนสอนทฤษฎีมากเกินไป สอนอาชีวะไม่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นนั้นยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ผู้มีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาของเด็ก คือ ผู้ปกครองก็ยังมีได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้การจัดการศึกษายังไม่ตรงกับความต้องการของผู้ปกครองอย่างแท้จริง ทำให้เขามองไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาต่อของบุตรหลาน ซึ่งนับว่าเป็นที่น่าวิตกเพราะจะเป็นปัญหาสำคัญในการจัดการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไป

จากการที่เทศบาล และเมืองพัทยาได้เริ่มโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของโรงเรียนในสังกัด โดยเน้นการจัดการศึกษาตามความต้องการของท้องถิ่น ดังนั้นเพื่อให้การจัดการศึกษาของเทศบาลและเมืองพัทยา สามารถกระทำได้ตามความมุ่งหมายที่วางไว้จึงสมควรจะได้มีการศึกษาถึงความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับการรับบริการตามโครงการของโรงเรียนในสังกัด เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานของโครงการ และเพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่น อันเป็นการตอบสนองนโยบายของหน่วยงานต้นสังกัด ด้วยการวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาเฉพาะในเขตการศึกษา 1 เนื่องจากเป็นเขตปริมณฑล ซึ่งความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้แผ่ขยายเข้ามาอย่างมากมาย สภาพเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไป แหล่งเกษตรกรรมที่สำคัญกลายเป็นแหล่งอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ ประชาชนจากทุกภาคของประเทศได้เดินทางเข้ามาประกอบอาชีพในเขตนี้เป็นจำนวนมาก วัฒนธรรมความเป็นอยู่หลากหลาย ความคิด ความต้องการก็แตกต่างกันออกไป จึงเป็นเขตที่โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของเทศบาลและเมืองพัทยาต้องรับภาระหนัก ในการที่จะจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น การวิจัยครั้งนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องดำเนินการ นอกจากนี้ในเขตการศึกษา 1 ซึ่งเป็นเขตปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร แม้จะมีโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาอยู่เป็นจำนวนมากอยู่แล้ว โดยเฉพาะในเขตเมือง แต่ก็ยังมีผู้ปกครองอีกเป็นจำนวนมากส่งบุตรหลานเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนขยายโอกาสเทศบาลและเมืองพัทยา โดยจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนเทศบาล และเมืองพัทยาที่ดำเนินการเปิดโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตการศึกษา 1 พบว่า มีผู้ปกครองนำบุตรหลานมาสมัครเรียนมากกว่าที่ประมาณการไว้ ทำให้ต้องเปิดห้องเรียนเพิ่มขึ้น หรือต้องจัดให้มีการสอบคัดเลือก และ

บางกรณีต้องส่งเด็กให้ไปเรียนใน โครงการขยายโอกาสของ โรงเรียนในสังกัดอื่นที่เปิด ดำเนินการในบริเวณใกล้เคียง จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่โครงการได้รับความสนใจจาก ผู้ปกครองมากถึงเพียงนี้ การจัดการศึกษาจึงควรจะทำให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมให้มากขึ้น การศึกษาความต้องการของผู้ปกครอง เป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้ผู้ปกครอง ได้มีส่วนแสดงความคิดเห็น ในการจัดการศึกษา ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนในสถานศึกษาสังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา เขตการศึกษา 1 จึงเห็นสมควรที่จะ ได้มีการศึกษาถึงความต้องการของผู้ปกครองในการรับ บริการจาก โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของ โรงเรียนสังกัดเทศบาล และเมืองพัทยา เขตการศึกษา 1 เพื่อจะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงการดำเนินงานของ โครงการและจัดการศึกษา รวมทั้งการพัฒนาหลักสูตรให้ เหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น และสอดคล้องกับ ความ- ต้องการของผู้ปกครองต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของ โรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยาในเขตการศึกษา 1 เกี่ยวกับการรับบริการจาก โรงเรียนตาม โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา- ตอนต้นของ โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา เฉพาะกรณีเขตการศึกษา 1 เกี่ยวกับการรับบริการจากโรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน โดย ครอบคลุมในเรื่องต่อไปนี้

ตัวแปรต้น คือ สถานภาพของผู้ปกครองนักเรียน ซึ่งได้แก่

1. อาชีพ
2. ระดับการศึกษา

ตัวแปรตาม

ความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนประถมศึกษา
ในสังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา เกี่ยวกับการรับบริการจากโรงเรียนตามโครงการขยาย-
โอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในด้านต่อไปนี้

1. ด้านการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน
 - 1.1 ด้านการจัดแผนการเรียน
 - 1.2 ด้านการฝึกปฏิบัติ
 - 1.3 ด้านการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น
 - 1.4 ด้านคุณภาพของครูผู้สอน
 - 1.5 ด้านการจัดเวลาเรียน
 - 1.6 ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน
 - 1.7 ด้านกิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอน
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียน
 - 2.1 อาคารเรียน ห้องเรียน ห้องพิเศษ
 - 2.2 อาคารประกอบ
 - 2.3 บริเวณโรงเรียน
3. ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน
 - 3.1 การบริการข่าวสารความรู้
 - 3.2 การประชาสัมพันธ์โรงเรียน
 - 3.3 การบริการด้านอาคารสถานที่
 - 3.4 การร่วมกิจกรรมกับชุมชน
4. ด้านมาตรฐานของการศึกษา
 - 4.1 โอกาสด้านการศึกษาต่อของบุตรหลานภายหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษา-
ตอนต้น
 - 4.2 โอกาสการประกอบอาชีพของบุตรหลานภายหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษา-
ตอนต้น

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ความต้องการของผู้ปกครอง เกี่ยวกับการรับบริการจากโรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา หมายถึง ความประสงค์ของผู้ปกครองในการรับบริการจากโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาในด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียนด้านความสัมพันธ์กับชุมชน และด้านมาตรฐานการศึกษา

ผู้ปกครอง หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้อุปการะนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา เขตการศึกษา 1 ปีการศึกษา 2536

โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา หมายถึง โครงการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานจากระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการไม่บังคับเป็นการบริการแบบให้เปล่า ภายใต้การดำเนินงานของกระทรวงมหาดไทย โดยสำนักงานการศึกษาท้องถิ่นตามมติของคณะรัฐมนตรี ซึ่งจัดดำเนินงานในโรงเรียนประถมศึกษาของเทศบาลและเมืองพัทยา โดยใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา เขตการศึกษา 1 หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดเทศบาลในเขตจังหวัดต่อไปนี้ คือ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร และ นครปฐม ที่เปิดดำเนินการตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนเทศบาล 4 วัดบางแพรกเหนือ จ.นนทบุรี
2. โรงเรียนเทศบาลเมืองปทุมธานี จ.ปทุมธานี
3. โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใน) จ.สมุทรปราการ
4. โรงเรียนเทศบาลวัดติมทาษยาราม จ.สมุทรสาคร
5. โรงเรียนเทศบาล 2 วัดเสนหา จ.นครปฐม
6. โรงเรียนเทศบาล 3 (สระกระเทียม) จ.นครปฐม

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้ข้อมูลพื้นฐานในการนำไปประกอบการพิจารณาเพื่อจัดการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ปกครองและท้องถิ่น
2. ได้ข้อมูลที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานของ โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานของ โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและ เมืองพัทยา เขตการศึกษา 1 ให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นยิ่งขึ้น

การนำเสนอรายงานวิจัย

แบ่งการเสนอรายงานออกเป็น 5 บทดังนี้

บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ของการวิจัย และการนำเสนอรายงานการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 การสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ